

Anders och Anette de la Motte

Ett fall på Capri

Mord under solen del 1

Bokförlaget Forum

**Bokförlaget
Forum**

Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm
www.forum.se

Copyright © Anders de la motte & Anette de la motte 2024
enligt avtal med Salomonsson Agency

Omslag: Nils Olsson

Sättning: Gyllene Snittet bokformgivning AB

Tryckt hos ScandBook, EU 2024

ISBN 978-91-37-50628-9

Persongalleri

Resegruppen

Lara Belmonte, 46 år

Reseledare och guide. Driver det familjeägda företaget Belmonte Travels.

Hugo Lind, 50 år

Historielärare.

Ghita Mikkelsen-Friis, 72 år

Tidigare vice ordförande i det kungliga danska jaktsällskapet.

Louie Mikkelsen-Friis, 71 år

Pensionerad kommandör.

Åse Anderborn, 33 år

Rekryterare och hobbykonstnär.

Hannes Anderborn, 35 år

Försäljningschef och multisportare.

Katrin Wendel, 43 år

Frilansjournalist.

Ellen Wendel, 20 år

Student på Konstfack.

Evert Erlander, 65 år

Entreprenör och fastighetsmagnat.

Pilar Erlander, 45 år

Inredare och designer.

Boende på Villa San Michele

Rebecca Gill, 38 år
Författare och spökskrivare.

Tore Mollberg, 64 år
Intendent på Villa San Michele.

Irmelin Skoglund, 61 år
Husmor på Villa San Michele.

Trond Moen, 24 år
Yrkesmusiker. Stipendiat på Villa San Michele.

Rafael Stjerne, 49 år
Skådespelare och konstnär.

Poliser – carabinieri

Antonio Di Mare, 23 år
Konstapel.

Baldassare Russo, 55 år
Kommissarie.

Midsommardagen

Det sägs att ängeln Lucifer en gång stal med sig en bit av paradiset. Den fräcke tjuven blev påkommen och under sin flykt tappade han den stulna biten rakt ner i Neapelbukten och paradisen Capri var född. En skimrande smaragd mitt i det azurblåa vattnet.

Som straff kastades Lucifer och hans anhängare handgrip- ligen ut ur himlen och vid de fallna änglarnas nedslagsplats på jorden bildades vulkanen Vesuvius. En tyst, hotfull siluett inom synhåll från Capri som påminner om att paradiset och helvete aldrig är särskilt långt borta från varandra.

Carabinieriikonstapel Antonio Di Mare hade hört legen- den många gånger. Den, tillsammans med andra fantasifulla sagor om hur Capri egentligen blivit till, hade berättats av både hans far- och morföräldrar. Öns historia var full av myter om sirener, antika gudar, sjömonster och helgon, kan- ske för att vetenskap och geologiska nycker inte räckte för att förklara dess uppkomst, utan det krävdes någon typ av gudomlig handling som stod i paritet med Capris skönhet.

Just denna eftermiddag, däremot, hade Di Mare annat att tänka på än sagor och legender. Trots att hans namn bok- stavligen betydde ”från havet” och att hans familj varit öbor i många generationer, hade Di Mare anlag för sjösjuka, ett pinsamt lyte han hittills lyckats dölja för sina poliskollegor.

Han visste att de äldre kollegorna skoningslöst letade efter

tillfällen att retas med gröngölingarna och han ville under inga omständigheter ge dem tillfälle att förse honom med ett idiotiskt smeknamn som riskerade att följa honom genom hela hans karriär. Därför bar Di Mare alltid med sig några åksjuketuggummin i uniformsfickan och försökte undvika att ge sig ut i den patrullbåt som stationen hade till sitt förfogande.

Fast idag hade han dessvärre inte något val. En kapten på en turistbåt hade rapporterat att en av passagerarna sett något falla utför klipporna vid öns östra sida. Troligen rörde det sig bara om ett klädesplagg som någon besökare glömt uppe bland Villa Jovis ruiner, och som åskvädret som nyss dragit över Monte Tiberio svept utför den branta bergväggen.

I vanliga fall åkte de inte ut för en sådan petitesse. Men båtkaptenen hade låtit oroad och eftersom han var svåger till deras stationschef blev Di Mare och hans sergeant tvungna att borda patrullbåten.

Det var andra halvan av juni, turistsäsongen pågick för fullt och i Marina Grande, som trots sitt storslagna namn var en ganska liten hamn, sjöd det av aktivitet. Färjorna från Neapel, Amalfi, Ischia och Sorrento trängdes med mindre turist- och fiskebåtar och på pirarna flockades horder av besökare i solhattar och med strandväskor.

Med undantag för det kortvariga åskvädret för en stund sedan, var dagen vacker. Seneftermiddagssolen strålade och gav Neapelbukten nästan samma djupblå färg som den höga himlen, här och där brutet av vita streck från båtarnas kölvatten.

Sergeanten, en korpulent man dubbelt så gammal som Di Mare och med en imponerande mustasch, hummade glatt. Så fort han styrts ut patrullbåten ur marinan drog han på gasen.

Di Mare idisslade sitt tuggummi och fäste blicken på fastlandet, ett knep han lärt sig redan som liten. Han letade upp

Punta Campanella längst ut på Sorrentohalvöns fastland. Bortom den, närmare Neapel, syntes Vesuvius siluett med den insjunkna kratertoppen varifrån ett svagt rökmoln steg mot himlen.

Knepet fungerade, åtminstone till en början. Men då de vände fastlandet ryggen och lämnade Neapelbukten för att runda Lo Capo blev det krabb sjö.

”Ciao Gennarino!” hojtade sergeanten glatt och höjde handen åt bronsstatyn av en vinkande pojke som satt längst ute på en klippa.

Di Mare lyfte handen han också och klämde ur sig ett leende. Att vinka åt lille Gennarino var både tradition och gav tur, det visste alla Capribor. Och Di Mare skulle behöva tur för att dölja hur hans balansorgan börjat protestera över båtens alltmer tilltagande rörelser.

Sergeanten blängde misstänksamt på honom så Di Mare rätade på sig, lyfte ansiktet mot solen och vinden och försökte se ut som om han njöt av seglatsen som en sann öbo. I själva verket hade han klistrat blicken vid Monte Tiberios allt brantare bergvägg bara några hundra meter till höger om dem, medan han tuggade intensivt på åksjuketuggummit och försökte övertyga sitt känsliga inneröra om att det inte fanns någon anledning till oro.

Di Mare påminde sig om att kejsar Tiberius i tio år styrt hela romarriket från Villa Jovis högt däruppe på berget, och att hans egen sjösjuka i jämförelse inte var mycket till utmaning.

Till sin lättnad märkte han hur sergeanten drog ner på gasen och styrde båten närmare land.

De hade kommit till den plats som kallades Salto di Tiberio, den högsta och brantaste bergväggen från vilken kejsaren enligt legenden låtit kasta ut sina fiender mot en fasansfull död.

Bergväggen var närmare trehundra meter hög och störtade lodrätt ner i en vik, där bara några vassa klippblock höll stånd mot vågorna. Tillräckligt högt för att offren måste ha hunnit förstå vad som hände och känna dödsskräcken krama deras hjärtan innan havet slukade dem.

”Där”, grymtade sergeanten och sträckte ut ett grovt pekfinger mot en avvikande färgklick som skymtade i bränningarna precis mellan vatten och land.

”Jag måste hålla båten borta från klipporna. Gå fram i fören, du Antò, och kika. Ta med en båtshake.”

Di Mare gjorde som sergeanten sagt. Han rörde sig bredbent, som han visste att vant sjöfolk gjorde, medan han höll blicken klistrad mot bergväggen. På vägen fram lossade han båtshaken från sitt fäste och försökte stödja sig på den som en krycka.

Vågorna tilltog ju närmre klipporna patrullbåten kom och fick däckets att rulla allt kraftigare. De såg nästan ut som ett levande väsen, ett havsodjur som slingrade och vred sig och hotade att när som helst dra ner oförsiktiga sjöfarare i djupet.

Di Mare svalde så mycket saliv han bara kunde. Tuggummit till trots hade hans inneröra lyckats etablera direktkontakt med hans mage och han visste att han bara skulle klara någon minut till av den här sortens sjögång.

”Har du det?” hojtade sergeanten bortifrån förarbrunnen.

Di Mare tvingade sig att flytta blicken ner i vattnet. Det låg mycket riktigt ett föremål bara några meter bortom fören. Ett stort klädesplagg som kilats fast mellan ett par klippor någon halvmeter under ytan. En skjorta kanske, eller en jacka?

Di Mare sträckte fram båtshaken och försökte få tag i plagget. Men just som han lyckats fästa haken, krängde båten till rejält.

Di Mares mage slog en kraftig volt och han blev tvungen titta mot den branta väggen igen. Måsarna som cirklade däruppe kring klippkrönet såg ut att stirra ner på honom, som om de undrade vad han sysslade med.

Han tvingade på nytt ner blicken mot båtshaken. Ett färgglatt papper av något slag hade klistrats fast kring toppen av haken. Troligen hade det legat inlindat i plagget, eller kanske varit nedstoppad i någon ficka.

Di Mare sträckte ut armen och fiskade åt sig det blöta pappret. Det visade sig vara en liten turistbroschyr med titeln *Belmonte Travels*. Under den syntes en italiensk flagga korsad med en annan, som Di Mare faktiskt mindes från skolan. En blå flagga med ett gult kors.

”La Svezia”, mumlade han för sig själv.

Resebyrån kände han dessutom också igen, Belmonte Travels utgick från fastlandet och ägdes av släktingar till hans mamma. Det måste ha varit någon av deras resenärer som tappat plagget.

”Dai, Antò!” hojtade sergeanten bortifrån styrbrunnen. ”Vi har inte hela dagen på oss!”

Di Mare slängde undan den blöta broschyren och körde ner båtshaken i vattnet igen. Saltstänk piskade hans ansikte och tvingade honom att kisa.

Kroken fick nytt fäste och klädesplagget steg långsamt och tungt mot vattenytan. Det krävde betydligt mer kraft att förflytta än det borde, vilket fick en varningsklocka att börja ljuda i Di Mares huvud. Vad var det han fått på kroken?

Han drog båtshaken så långt till sig han bara orkade, och lutade sig sedan försiktigt över relingen medan han blinkade hårt ett par gånger. I samma ögonblick som hans ögon återfått skärpan insåg Di Mare att det inte alls var någon borttappad

jacka han fiskat upp, utan något helt annat. Något han aldrig skulle glömma.

En ryggtavla hade brutit vattenytan. Kring den dinglade armar och ben i förvridna, onaturliga vinklar, så sönderslagna att det till synes bara var kläderna som höll dem kvar vid kroppen. Ovanför axlarna guppade huvudet med håret vajande som en blodröd gloria.

Di Mare stod som fastfrusen på däckets och bara stirrade. Ett kort ögonblick kom han att tänka på legenden om Lucifer igen.

”En fallen ängel”, viskade han.

Vinden stal orden ur hans mun och slungade i väg dem mot klippan, nästan som en besvärjelse.

Sedan krängde båten till på nytt, vilket fick förtrollningen att släppa. Di Mare tappade båtshaken och stapplade baklänges. Därefter vek han sig dubbel över relingen och kräktes rakt ut i det azurblå vattnet.

Två dagar tidigare

KAPITEL I

Ett nytt äventyr

Planet från Kastrup till Neapel hade varit i luften i drygt två timmar. Hugo Lind hade hunnit bläddra igenom dagstidningen flera gånger och lösa korsordet längst bak, men nu började han bli otålig. Trots att han bara var några centimeter över svensk medellängd kändes flygstolen plötsligt trång och obekväm. Eller var det i själva verket något annat som skavde?

Tankarna han burit på de senaste veckorna dök upp igen. Borde han inte ha gett deras sommarhus ännu en säsong, i stället för att ge sig i väg på den här resan? Bytt hängrännorna, dragit om elen i gäststugan som han planerat, passat på att måla staketet. Var det inte alldeles för många och för svåra projekt att överlåta på tvillingarna?

Precis som tidigare då tvivlet börjat gnaga i honom tog han fram Cecilias brev och vecklade försiktigt upp det.

Älskade Hugo, började det, och precis som alla andra gånger han läst brevet var det som om han kunde höra hennes röst inuti sitt huvud.

Två år är precis så länge som ett liv kan sättas på paus.

En alldeles lagom tid att sörja. Men min älskade Hugo, din tidsfrist är ute nu. Livet måste fortsätta, utan mig. Jag vet

att det känns svårt, kanske rentav oöverstigligt, men som du alltid brukar säga när du står inför en ny uppgift: Ett stort problem består oftast av många små lösningar. Det är väl därför du tycker om att-göra-listor.

Så, älskade Hugo, här kommer en ny lista åt dig – din och min allra sista. Vissa av punkterna kommer att vara lättare, andra svårare. Men jag vill att du bockar av dem, en i taget, för min skull men allra mest för din egen.

- 1. Boka Italienresan vi pratat om så länge. Åk så fort du kan efter skolorslutningen. Njut av maten och vinet, av kulturen och all historia. Njut av solen, av människorna och av livet. Det har du förtjänat.*
- 2. Överlåt sommarhuset på Maja och Elias. Tvillingarna är gamla nog att ta över och Maja är nästan lika häändig som du. Och hon kan ju alltid ringa dig och fråga om det är något hon inte klarar av. Du behöver din frihet. Tid för egna äventyr. Tid att göra det du alltid velat, vilket leder mig in på nästa punkt.*
- 3. Skriv den där boken du samlat idéer till i alla år. För att skriva böcker behöver man tid, men också mod, det har jag läst någonstans. Modet att våga börja. Nu vill jag att du gör just det – vågar. Kasta dig ut i både skrivandet och i nya äventyr. Och på tal om mod har vi kommit fram till den fjärde och sista punkten. Kanske också den svåraste. Men det är därför jag ändå satt upp den på din lista ...*

Hugo hejdade läsningen där, precis som han brukade.

En sak i taget, intalade han sig själv. Den första punkten var kanske inte alltför svår, men den andra och tredje

betydligt mer utmanande. Och den fjärde ville han inte ens närma sig.

Han hade fått brevet för ett par månader sedan. Tvillingarna hade gett honom det, fortfarande förseglat. Maja och Elias hållit på det i två år utan att säga ett knyst, eftersom de lovat sin mamma just detta. Han kunde såklart inte vara arg på dem för den saken.

Och Cecilia hade rätt, till och med nu när hon var borta behövde han hennes vägledning. Hugo vek försiktigt ihop brevet igen och stoppade ner det i kuvertet. Blev sedan sittande med det i händerna.

Det första året efter Cecilias död hade han klamrat sig fast vid allt som var bekant. Undervisningen på Södra Latin, långpromenaderna utmed Norr Mälarstrand, middagarna med tvillingarna.

Trots att både Elias och Maja flyttat hemifrån återvände de till lägenheten på Södermalm flera dagar i veckan. De turades om att handla och laga mat. Till en början hade det legat en tystnad över köket, som om ingen riktigt visste vad de skulle säga. De sörjde var och en Cecilia på sitt sätt, men ändå tillsammans.

När våren kom hade han för ovanlighetens skull väntat i det längsta med att öppna sommarhuset. De hade tillbringat varenda sommar i den gamla trävillan sedan barnen var små. Cecilia hade älskat huset. Och han hade älskat att göra det vackert åt henne, snickra, måla och fixa.

Nu ville hon att han skulle släppa ifrån sig det. Ge sig ut på ett eget äventyr. Var han verkligen redo för något sådant?

För att inte tala om att skriva en bok. Den punkten kändes närmast omöjlig. Cecilia hade visserligen rätt i att han samlat idéer, det hade han gjort ända sedan tjugoårsåldern. Han hade utbildat sig till lärare och samtidigt närt drömmar om

att bli författare, bara för att en dag upptäcka att livet på något sätt kommit emellan. Men han bar fortfarande med sig en liten vaxad anteckningsbok, stor nog att passa i skjortfickan, vart han än gick. Med åren hade den förvandlats till ett extraminne som han fyllde med funderingar och små blyertsskisser. Projekt han planerade, att-göra-listor, saker han lade märke till eller sådant han bara funderade på.

Tankeboken, som barnen kallat den då de var små, och namnet hade fastnat. Vid det här laget hade han en hel byrålåda full av tankeböcker som han egentligen inte visste varför han sparade, men som han samtidigt inte hade hjärta att kasta bort. Kanske hade Cecilia rätt, kanske skulle han försöka göra något av dem.

Fast just nu hade han tankarna på ett helt annat håll.

Han stoppade försiktigt ner brevet i ytterfacket på kabinväskan han hade framför fötterna och tog fram den färgglada broschyr han fått med posten då han bokade resan.

På framsidan, under en svensk och en italiensk flagga, fanns ett collage av vackert tecknade och färgglada illustrationer. Toscanas böljande kullar, Colosseums enorma ruiner, Sfinxen på Capri som blickade ut över Neapelbuktens blå vatten. Illustrationerna såg lockande ut. Vem som än skapat dem var betydligt bättre på att rita än han själv.

”Åh, du reser också med Belmonte Travels. Men så trevligt! Då blir vi resekamrater. Är det första gången?”

Kvinnan i mittensätet intill honom hade tillbringat det mesta av resan med att sova. Hugo hade lagt märke till både henne och hennes make redan när de bordade planet. Mannen bar seglarmössa och skepparkavaj och kvinnan hade talat högt på danska i telefon med någon nästan ända fram till säkerhetsgenomgången. Därefter hade paret blåst upp sina nackkuddar och slumrat till.

Men nu var kvinnan, till skillnad från maken som satt på fönsterplatsen, tydligen både vaken och pratsugen. Hugo visste varför. Människor hade alltid tyckt om att prata med honom. Det var som om han utstrålade något slags förtrolighet som fick folk att vilja öppna sig för honom, brukade Cecilia säga.

”Jo, det stämmer”, svarade han. ”Är det första resan för er också?”

Hans medpassagerare skakade skrattande på huvudet.

”Å nej, det här är faktiskt tredje gången vi åker med Belmonte Travels.” Kvinnan pratade ett slags hybridnordiska som varken var svenska eller danska, men som fungerade utmärkt.

”Fast vi har varit i Italien många gånger. Kommendören och jag älskar Italien.” Hon gjorde en gest mot den slumrande mannen vid fönstret.

”Ghita Mikkelsen-Friis”, sa hon och sträckte fram handen. ”Sömntutan där är min make Louie.”

”Hugo Lind”, presenterade han sig.

Ghita Mikkelsen-Friis var runt sjuttio, solbränd, på gränsen till väderbiten och med ansiktet fullt av fräcknar. Det grå håret var fäst i en stor knut uppe på hjässan, vilket fick Hugo att tänka på en lärare han haft på lågstadiet. Handslaget var oväntat fast, händerna lika stora som Hugos egna.

”Tredje resan”, sa han. ”Då måste Belmonte Travels vara något alldeles extra.”

Kvinnans skrattade igen.

”Det kan du tro. Förstklassig service, upplevelser utöver det vanliga. Fantastisk mat. Förra sommaren åkte vi med dem till Sicilien och i påskas till Florens. Nu är vi så spända på Capri. Vi har faktiskt aldrig varit där, har du?”

Hugo skakade på huvudet.

”Mina erfarenheter av Italien sträcker sig enbart till vår

bröllopsresa till Toscana för många år sedan, och så en weekend i Rom när min fru var där på konferens. Men jag tyckte mycket om båda ställena.”

”Åh, den som väntar på något gott. Södra Italien är minst lika vackert som de norra delarna. Och så maten ...”

Hon kysste fingertopparna i en handrörelse som troligen skulle föreställa italiensk.

”Var sitter din hustru förresten?” Kvinnan såg sig om, utan att verka kunna hitta någon omedelbar kandidat att para ihop Hugo med.

”Jag är änklings”, Hugo drog lite på fortsättningen, ”Cecilia, min fru, gick bort för två år sedan. Det här är första gången jag reser på egen hand.”

”Nej, så tråkigt.” Ghita Mikkelsen-Friis lade huvudet på sned, på samma sätt som de flesta andra gjorde då de hörde ä-ordet.

”Jag är ledsen om jag gick för rakt på”, sa hon. ”Typiskt danskt.”

”Ingen fara”, svarade Hugo. ”Det var faktiskt Cecilias idé att jag skulle ge mig i väg på den här resan. Byta miljö, träffa lite nya människor.”

”Så bra! Ja, det är i alla fall ingen risk att du kommer känna dig ensam. Vi brukar vara ett glatt gäng. Och Lara Belmonte, vår reseledare, är briljant.”

Ghita blinkade konspiratoriskt.

”Och smuk är hon också. Kommendören är lite betuttad i henne, men efter snart femtio års äktenskap unnar jag honom det.”

Hon klappade sin make på knäet. Rörelsen fick mannen att slå upp ögonen. Ett kort ögonblick var blicken mörk och vaksam, som om mannen inte riktigt visste var han befann sig.